

Oosterkerk, Zondag 22 januari 2012, Doopdienst
Overweging over Marcus 1:14-20
ds.Wim Hortensius

Ingwer en Tiny, gemeente van de Levende,

‘Je zal maar geroepen worden’. Dat is de titel van een lied uit de musical *Visserslatijn*. De musical over de visser Simon, die door Jezus geroepen wordt om met hem mee te gaan.

‘Je zal maar geroepen worden’. Daar klinkt iets in door van verwondering: dat juist jij geroepen wordt: Wie ik? En je kijkt om je heen en je beseft: het gaat werkelijk om mij. De verwondering bij Iris Kroes als winnares van *The Voice*.

‘Je zal maar geroepen worden’, daar kan ook iets in doorklinken van schrik: Wát? Toch niet ik? Nee, laat maar!

Geroepen worden kan van alles voor ons betekenen: het kan een bijzonder moment voor je zijn, het kan ook angst en onzekerheid bij je oproepen.

Soms is het nog pijnlijker als je helemaal niet geroepen wordt. Als kinderen op school groepen maken bij gym en jouw naam niet klinkt, je als laatste gewoon overblijft! Of als een naam geroepen wordt en er geen antwoord komt, zoals op het gekapseisde cruiseschip in Italië, mensen die wanhopig naar elkaar op zoek zijn, namen roepen.

Maar wat een geluk als je je naam door die ander zachtjes hoort fluisteren in je oor. Die ander met wie je op dezelfde toonhoogte bent gekomen, met wie je samenstemt, in je leven, in de liefde. Zoals jullie, Tiny en Ingwer, elkaars naam noemden, hier in deze kerk anderhalf jaar geleden, begeleid door heldere klanken van viool en hoorgeschal. En jullie beloofden om elkaar gelukkig te maken, om er voluit te zijn voor wie op jullie weg zouden komen.

En nu is zij daar, in jouw schoot geweven. Hoe zullen we haar noemen, hoe zullen we haar later roepen, als ze aan het buiten spelen is? Ellen, het prachtige geschenk dat jullie gekregen hebben. Het is niet te bevatten. Zo klein, zo groot. En vandaag bij haar doop noemen ook wij haar naam en schrijven haar naam in de hemel: Héléne Carolina.

Jezus roept de vissersbroers Simon en Andreas en Jacobus en Johannes. En ze volgen Hem, ze gaan, achter Hem aan! Het staat er in alle simpelheid, typisch zoals Marcus zijn evangelie schrijft: geen omhaal van woorden.

Het hele verhaal, ons hele geloof draait om die twee werkwoorden: 'roepen' en 'volgen'. Mensen worden geroepen en geven aan die roep gehoor! Zoals ooit Mozes, de herder, bij het braambos werd geroepen om zijn volk uit Egypte te leiden. Hij werd geroepen, en hij volgde. Maar hij bleef herderen, nu om zijn volk te leiden. Zoals de vissers, vissers blijven, maar van mensen. Niet om hun zieltjes te winnen, maar om mensen te roepen om ook mee te gaan, Jezus achterna. En daarbij maken zij gebruik van hun sterke kanten. Van dezelfde kwaliteiten die zij ook bij het vissen nodig hebben: geduld, doorzettingsvermogen, verwondering, vertrouwen.

Het heeft wel consequenties, dat zij Jezus volgen. Voortaan zoeken zij in hun leven verbinding met God. Zij zijn niet meer afhankelijk van hun werk en hun familie. Want hoe ze ook zijn, ze mogen er zijn. Zij hebben in de roep van Jezus een geheim ontdekt, dat zij nooit meer kwijt willen raken. 'Evangelie' noemt Jezus dit in dit Bijbelverhaal. Dat betekent letterlijk: goed nieuws! Namelijk: dat ook zij geborgen zijn in Gods hand, kinderen zijn van God! Jezus onthult hen iets van vanuit een andere wereld, vanaf de overkant: dat alleen God koning is, en dat de Eeuwige te vertrouwen is! Zoals de Eeuwige tegen Mozes zei: mijn naam is: Ik Zal Er Zijn Zoals Ik Er Zijn Zal. Dat goede nieuws verandert hun leven voorgoed!

Jullie zullen zo vertellen waarom jullie Ellen laten dopen. Mooi om zulke verhalen te delen, met elkaar hier in de kerk, met mensen buiten: evangelie, goed nieuws! Verhalen waar wij in ons eigen leven zelf iets van dit geheim op het spoor komen.

Ik zou geloof ik iets vertellen over hoe ik toen ik een jaar of 14 was ergens een roep heb gehoord van de overzij: om mij in Gods Naam in te zetten voor mensen, mee te leven, te zoeken naar vrijheid uit wat knelt en klein houdt. Ik zou vertellen over mijn verwondering aan de oever van de zee, de branding die alsmaar aanzwelt en zich terugtrekt, doorgaat, ook als ik er niet meer ben. Of over donkere dalen, zorgen over hoe de dingen gaan, in mijn leven en in de kerk. Maar ik zou ook iets laten zien van verrukking op de top van een berg. Ik zou vertellen over de stilte in Taizé. En ramen en schilderijen van Chagall. En over Bibliodrama. Over samen bouwen en er voor kinderen zijn in de Oekraïne. En over het mooiste geschenk: liefde. En door dit alles heen, ook in mijn angst, het vertrouwen onvoorwaardelijk gedragen te worden door de Eeuwige. Dat geeft mij de moed om er gewoon te zijn, om gehoor te geven, om te gaan, Hem achterna.

Elkaar verhalen vertellen, over ons leven, over ons geloof: het goede nieuws van God. Om zo zelf vissers van mensen te worden. Dat wil zeggen: om juist met jouw kwaliteiten, dat waar jij goed in bent, anderen te inspireren om ook mee te gaan op de weg van het Koninkrijk van God. Gewoon in ons dagelijks leven. Zoals jij, Tiny, in je werk al analyserend steeds probeert te bedenken: dient dit nu de mens? Zoals jij, Ingwer, op kinderen iets probeert over te dragen van jouw passie. En nu jullie samen met Ellen op jullie levensreis.

‘Je zal maar geroepen worden’. Gewoon zoals je bent, om er te zijn zoals je bent. Om te leven met het oog op de ander, om te zoeken naar bondgenoten en samen de weg van de gerechtigheid te gaan, de weg van de vrede en de liefde, overal waar jij ook maar mens bent, met jouw gaven, Hem achterna. En met iets in ons hoofd dat stroomt en licht geeft. Soms, soms wordt dan woestijn oase, waar wij komen. Amen.